

(Csíkszereda, Erdély)

Főszerkesztő: Ferenczes István

E-mail: moldvaimagyarsag@gmail.com

A gyermek, hallván, hogy az ég már nem dörög, lepattant a szalmaágyról, és kiosont a felszakadozott felhők alatt sötétedő utcára. Roppant élvezetet nyújtott számára a tisztára mosott földre történő irkafirkálás. Isten tudja mit, de azt oly nagy szorgalommal véste a föld orcájára, hogy csak úgy szakadt kezében a pálcá. Ilyenkor, csúnya égi háború után, sok furcsaságot kihány beléből a föld. Van olyan állatfaj, amit máskor megpillantani sem lehet. A tyúk a gilisztáknak persze ropant örvendenek. Eső után ünnepnapot ülnek, hisz máskor nem lehetnek efféle „húst.” Az emberek is előbújtak vályogfalas házaikból, és dologba fogtak.

A sötétedő ég felé szálló kéményfüst illata befedte a falut. A gyermek úgy hitte, a falura a csillagok vigyáznak. Persze, csak akkor, ha hiányzik a ház ura. – Az Istennek sok a dolga. Neki egyszerre kell lennie mindenütt. Azért hagyja ránk csillagait – mondta gyermekének az anya. – És nappal? Nappal ki vigyáz ránk? – Az Isten – mondta. De ebben a szürkületben csak nem vonult dolgára az Isten, mert akármeddig tekerte a nyakát a gyermek, nem látta az első csillagot felbukni. Az anyja parancsára vállára vette a kötött kardigánt, fejére húzta a meleg sapkát, és virgonc lépésekkel végigtáncolta a pocsolyákat. Hétéves lehetett talán. Fekete szemére ömlő egyenes vágású frufruja miatt a faluban „Jani fióká”-nak hívták. Becsületes neve Péter volt. Nem igazán értette, miért csúfolódnak így vele, hiszen az édesanyja azt mondta neki: az embert Isten terem-

ti, s ekképpen „Isten-fióká”-nak volna ildomos őt szólítani. János nevű embert ugyanis nem ismert. Az anya neve pedig Margit. Az valóban furcsa volt, hogy a kutya és a macska, de még a tehén is a Jani névre hallgatott, de kérem, itt minden háziállatnak van egy keresztneve! Így töprengett magában, miközben két ház, három ember és sok-sok vonal és kör firkálása között éppen erre is jutott ideje. A megáradt patakban csobogó lépések visszhangoztak. A gyermek elmosta tenyerével a vizes homokba rajzolt világot, felállt és hátrafordult. Amikor megpillantotta a régóta vissza-visszatérő kísértő alakot, futásnak eredt. Hatalmas szuszogások közepette szedte a lábát, kiabált, ordította. – A rongyos ember, aki éppen olyan, mint amilyen én vagyok, csak bácsi, a rongyos bácsi kerget és el akar lopni! Jött felém, óriáslépésekben közeledett és... – Álmodtál fiaskám, nyugodj meg! – ölelte magához a gyermeket az asszony. De az ajtó megnyílt, és belépett az idegen. Az asszony ájultan nézett a férfit.

– Ő az? Vele találkoztál álmodban? – kérdezi fiától. A gyermek riadtan, némán nézett. A férfi közelebb ment, ölébe vette fiát. – Gyere, mesélek neked egy másik háborúról. *(Iancu Laura Világos sötét című tárcája a lapból)*

Székelőföld

KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

(Csíkszereda, Erdély)

Főszerkesztő: Ferenczes István

E-mail: szekelyfold@cchr.ro

Honlap: www.hargitakiado.ro

Mindig mindenki átlát rajtam, mintha üvegből lennék. Lehúz egy vévétartályt. Nem zúdul le víz, üres korgás fentről. A levegő, az

üres fordul körbe, az tódul le a finom csövön a kagyló belsejéig. A legbelsejéig. Megrántja még egyszer, most már csak éles kattánás, levegő nincs, ez az ütemes tátogás, úgy kell elképzelni. Kimegy, becsukja maga után az ajtót, nálam felejt a kitelepedési engedélyről való értesítését, túl ideges a vévétartály miatt, hogy eszébe jusson elvenni tőlem. Valaki le kéne húzza az egész illemhelyiséget. Egyik illemhely a másik fölött, vagy alatt. Ha mind egymásba csukódna, akkor mindenki a földszintre járna könnyíteni magán. Találkoznom kell, vissza kell adnom, nem maradhat nálam, nem én telepszem. A zakómat még előtte lecserélem. Azt hiszem, taxiba kell ülnöm. Tegnap délután, amikor megszabadultam Viktortól, a kitelepedőtől, mikor leráztam végre, és kifizettem a számláját abban a kis étteremben, ahol igazán olcsón megebédel az ember, de Viktornak mégsem megy, szóval kifizettem a számláját, és ahogy a pultnál ügyködök, vagy a kasszánál, észreveszem, hogy figyelnek. Hogy valaki a pantallómat nézi. Igazán különleges egy ruhadarab, pantalló, van belőle százmillió a világon, de ez a valaki az én pantallómat nézi. Nyilván, hiszen én vagyok csak pantallóban ebben a melegben. Fizetek, és ekkor eszembe jut valami a pantallóról. Tavaly történik, hogy Mama rám borítja a kávéját. A nappaliban ülünk, ahol gyerekkoromban annyira szerettem a délutáni becsapó fényt, hogy órák hosszat képes voltam a felnőttek között ülni, vagy csak egyszerűen végigfeküdni a padlón. Itt történik. Mama közelebb hajol, azt hiszem, azt akarja megkérdezni, ki mindenkinek mondtam még el, Edit kivel kefél mostanság, amikor kilöttyen a kávé a csészéjéből.

Edit a húgom. Van egy nagyobb darab pasija. Ő dugja. Most elmondom, hogy mindenki megtudja, ne az legyen, csak pletykálok róla, Editről, a húgomról, aki alig múlt tizenhét. És egy negyvenes pasi dugja, egy olasz, ki akarja vinni magával, mert ott jobb. Azt hiszem, azért borult ki a kávé, mert meghökkenem. Ülök Mama mellett, és épp meghökkenek. Nagyot ugrom, vagy csak egyszerűen picit felemelem a fejem abból a pózból, amiből leginkább ki lehet silabizálni a napfény húszéves nyomait a padlószőnyegen. Egy kissé feldobom az állam, nyilván lendül a homlokom is, és akkor kilöttyen a kávé. Arra, hogy kivel kefél. Hogy kivel dug. Meg a pasija, aki negyvenes. Rá kell vennem magam, hogy Mama ne mondjon többet ilyen szavakat Editről. Hogy egyáltalán ne így fejezze ki magát, erről kell meggyőződnöm. Érzem, ahogy átszivárog a forró és cukortól nehéz folyadék a pantallóm anyagán. Lassan a bőrömhöz ér, égeti. Egy pillanatig, mert aztán gyorsan enyhül. Az anyag kiszívja a hőt. A színet megtartja. Mama nem veszi észre, hogy kilöttyent, koncentrálni. Ki keféli újabban Editet. Ezt kérdezi meg, illetve, hogy kinek mondtam még el. Csak a kávéra tudok gondolni, az most mindent hoz, helyettesít. Kefél, dug, pasi, Edit. Megérkezem, kiszállok a taxiból. Egy forró kávéval rendelék, mielőtt még leülnék az asztalhoz. Azután ülök le, kinyitom az újságot, olvasok. A nő odagördül a kávéval, mintha végigsimítaná kezét a combomon. A pantallómon dörgöl végig, leengedem az újságot, ránézek, most látom, hogy akár a mai újság, össze- és kihajtható, egy lap, nagy formátum, nyomdászaggal, de meg is rémülök, mert majdnem olyan, mint

Edit. A húgom. Átlát rajtam ez a nő, ez az *editmás*. Hátradőlök, ilyenkor így kell, lapozok. Kinek mondtam még el, hogy Edit kivel kefél mostanság, visszhangzik be. Egy kutya, egy németjuhász, az asztal lábához kötve, ahogy beérkezem. Nem jár neki a szabadság. Liheg, érzem a lábszáramon, azon a csupasz részen, ahol a pantalló szára felcsúszik, a zokni és a felcsúszott szár között. Tenyéryni egy hely, egyik testrész a másikra illesztve, így el lehet képzelni. Látszik, kilátszik egy darab test belőlem, és arra lehel a németjuhász, egy nő pedig, a gazdája, ezt a darabot figyeli belőlem. Becélozta. Nem a pantallómat nézi, a foltot, hanem ami alatta van, az égett bőrt látja. Ahogy a bőr lassan begyógyul, az az apró égetés, mielőtt még az anyag felszívna a forró lét. Dugás. Az anyag természete ez, hogy nézni kell. A folt össze van húzódva, bemenekülne egy sarokba, nem teheti. Egyik rostról a másikra lép, koncentrálni. A nappaliban összegyűl egy nagy folt, és koncentrálni. Középen *kivan*. Kefélés. Bele van tetoválva a bőrbe? Pontosan a folt alá van beírva, tapintással is érzékelhető, tehát érzékeli. Nehéz ezt elmondani, ha egyszer átlátnak rajtad, ha egyszer átlátnak rajtad.

Kiteszem a pénzt a kasszírőnek. Egy népcsoport a kasszír. Ekkor fordulok meg, észreveszem, ahogy figyeli a foltot a nadrágomon. Bevándorol, kimegy, bejön, körülnéz, megfordul. Közelebb viszem a foltot. A szemem elé állok vele. Elmosolyodik, a kutyán a keze. Viktor késve, de ekkor érint meg. Tegnap az épületben futok össze vele, egy papirost lobogtat, meg kell kérdezniem, mi az, kineveztek. Nem, sokkal jobb, nevet, értesítettek. Miről, kérdezem, és

kioldom a nadrágom. A végén vagyunk. Értesítettek, hogy érvényes, szóval, kiteleplepülhetek. Nem tudtam, hogy az embert értesíteni szokták, ha kiteleplepülhet. Ezért van az, hogy csodálkozom. Hát, akkor az remek, mondom, és összerántom a derekamon a nadrágom, eligazítom. Eligazítás. Szavak kell eszébe jussanak az embernek, egyik a másikról, mint ahogy illemhelyek illemhelyekkel kereszteződnek, összetolulnak. Megkér, hogy fogjam meg az értesítést, tartsam egy ideig, míg elvégzi a dolgát. Rámereked, üres papír, alig pár szó rajta. Így értesítik az embert, az ügyvéd jön, és értesít, elküldi. Ő az, aki a leghamarabb megtudja. Ilyenkor örvendhet, mert ő az első. És az, aki a hivatalt értesíti, a bevándorlási hivatal. Levest kanalazunk, majd krumplipürét. Az értesítést majd otthon ki szeretné teríteni, fel szeretné kenni a falra, az asszonnyal előtte szoptatja le magát. Ez akkora boldogság, azért. Viktor háta mögött ül a nő a kutyával, és engem néz. A tekintetem megkerüli Viktort. A nő Viktor hátát nézi, azon át engem, vádlón, mintha a húgom lenne, Úristen. Át fogok telepedni egy másik asztalhoz. Ahonnan egyenesen a nő arcába nézhetek, ahol nem kell kerülgetnie a tekintetnek. Úristen, kinek mondtam még el, hogy kivel kefél. Megfogom a Mama kezét. Kár elfordítanom a tekintetemet, mert Mama mindig is átlátott rajtam. Ha elfordítom, kész, máris rájön. A nappaliban, ahová bever a fény, ahol most orrba üt, van egy nagy múltidő. Majonézzel van kikavarva, főzőtök is lehet, vagy padlizsán. A padlószőnyegen végig, ahol a napfény is átpásztáz naponta, és világos csíkot hagy, végiglépked a kutyás nő. Végig lépked. (Szabó Róbert Csaba: Üveg)